

Beograd,
mart 2020

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

PANORAMA JADA

(radni naslov)

alnov75@yahoo.com

LICA:

DANIJEL, karakterno jedva nešto više od funkcije, i funkcioner sa gomilom
funkcija, 40 godina

NAPUCANKA, ništavilo na nogama, 20 godina

MIGRANT, 20 godina

MRGA, 20 godina, sirovina i naci

GOSPOŽDA, peta generacija Beograđana, u najboljim godinama

PRODAVAČICA, 30-ak

KOMUNALKA, 30

POLICAJAC, VULOVIĆ RADENKO, broj značke: 54901, 30

MAJKA, 30

IZVRŠITELJKA, zlo, u najboljim godinama

ČASLAV, vlasnik klanice, vodi udruženje za zaštitu životinja "Zduhač", prešao na
kamenorezaštvo

ANĐA, predsednica opštine, vlasnica zlatarske radnje

IVANKA, zamenica predsednice opštine, rentijerka, vlasnica više placeva na
ekskluzivnim lokacijama

ČEDA, gradski sekretar za građevinsko zemljište, erudita i vlasnik lanca pekara

VLADAN, radnik

MILENKO, i on

1.

Mrak. Slika u u oku teleskopa: Luksuzni apartman s pogledom na Savamalu. muškarac, DANIJEL, u četrdesetim, u crvenom kimonu, stoji na terasi i zuri kroz teleskop. Ruka mu je na međunožju. Pored izlaznih vrata, stoji NAPUCANKA, prsata devojka do dvadeset, kopija turbofolk pevačice cece, s mobilnim telefonom u ruci. Pozira pred kamericom mobilnog telefona napućenih usana. Mrak. Na sceni su , u luksuznom apartmanu, isti DANIJEL i NAPUCANKA, skamenjeni u pokretu. "Odmrznu" se. Danijel kreće da se dodiruje a Napucanka da se pući. Napucanka menja poze, grimase dok Danijel postojano radi radnju

DANIJEL: To, to, izadi iz autobusa. Tako. Nagni se . Nećeš , čekaj malo. Kreni prema meni, tako. Odvezala ti se pertla. Molim se da ti se odveže pertla. Da sikica proviri. (peva) Kreni prema meni, kreni, kreni prema meni.

NAPUCANKA: Maco, dođi da se slikamo.

DANIJEL: O, evo je! Osoba koju ne treba posebno predstavljati jer nemam pojma ko je.

NAPUCANKA: Maco, selfiiić!

DANIJEL: Ne sad. Moram da se fokusiraaaam.

NAPUCANKA: Macooo, ajde malo.

DANIJEL: Ne može. Imam nešto važno da izdrk...Da obavim.

NAPUCANKA: Dođi, lepi.

DANIJEL: Nisam lep samo imam crte lica koje ne vređaju ljudima oči.

Napucanka mu prilazi, zgrabi ga za ruku i okreće prema mobilnom da naprave selfi. On se otme i nastavi po starom.

NAPUCANKA: Maco, što si takav?

DANIJEL: A šta ti misliš?

Napucanka ga zgrabi i okrene prema sebi. Pogleda naniže

NAPUCANKA: O, ko mi se to uzbudio!

DANIJEL: Nemoj sad.

Napucanka ga zgrabi za međunožje i zapeva

NAPUCANKA:

U Beogradu na vodi ljubav mi se vodi,

Ne ostavlja me samu u deluks apartmanu

DANIJEL: Ne.

NAPUCANKA: Šta ne?

DANIJEL: Prejebali smo se.

NAPUCANKA: Maco, nismo se tucali mesec dana.

DANIJEL: Maco, pre toga smo se jebali godinu dana konstantno.

NAPUCANKA: Ajmo onda opet.

DANIJEL: Ne mogu.

NAPUCANKA: Kako ne možeš Deki? Vidim da ti je dignut.

DANIJEL: Izvini, srce, meni se diže samo na

NAPUCANKA: Tipove? Pa da, gledala sam na Hepiju da vi teletualci volite da se trpate u bulju.

DANIJEL: Intelektualci. I, ne ne volim tipove. Volim žene.

NAPUCANKA: Pa ja ti šta kao nisam dovoljno dobra?

DANIJEL: Ja se palim na...pa...na obične žene.

NAPUCANKA: Obične u smislu ružne?

DANIJEL: Manje napucane.

NAPUCANKA: Pa ti si me napućo.

DANIJEL: Manje plastificirane. To ja nisam sponzorisao,

NAPUCANKA: Si ti sad kao ljubomoran na mog bivšeg što mi je instaliro bulju i sise?

DANIJEL: Ne. Samo me više zanima organska pička.

NAPUCANKA: Ša?

DANIJEL: Koja nije genetski tretirana. I silikonski.

NAPUCANKA: El ti to raskidaš sa mnom?

DANIJEL: Ne, trebaš mi.

NAPUCANKA: Za šta ti trebam ako ti nisam ni za kurac?

DANIJEL: Za status srce, za status. Ovaj stan za status, ona kola dole za status, ti si status, poslanička klupa i dvaespet odbora. Sve je to status.

NAPUCANKA: Slušaj ti, ja ču sad smesta da zapalim na splav i pojebem se s trojicom.

DANIJEL: Pa idi. Kresni njih. Kresni ceo splav. I, kad si već tu, pojebi se sa starim siromašnim alasom Joksimom, zbole me.

Napucanka mu odvali šamarčinu

NAPUCANKA: Ja se NIKAD ne karam sa sirotinjom!

DANIJEL: Maco.

NAPUCANKA: Nemoj ti meni maco.

DANIJEL: I neću.

NAPUCANKA: Idem da me rasture od kurca!

DANIJEL: Okej.

Dejan se okreće prema teleskopu i nastavi da se dodiruje. Napucanka se okreće i demonstrativno ode, zalupivši vrata za sobom.

DANIJEL: Gde si sad? Nestala. Sranje.

Dejan se odmakne od teleskopa, ide prema bifeu, uzima viski. Sipa sebi u čašu. Pije halapljivo. Gleda oko sebe

DANIJEL: Evo me ovde, na vrhu ovog betonskog falusa, simbola moći novih elita. Betonska klimava kitaresa. Rikavaju instalacije, tresemo se od najmanjeg zemljotresa. Mrdnemo se kad prdne neki deda u Valjevu ali, jebeš ga, mi smo glavni. Mi vladamo. Mi elita-kita. Ufff, *tomorrow and tomorrow and tomorrow...* Kako je dosadno. Sad, kad imam sve, kad sam uspešno preleteo, sad kad mi se čini da ćemo drmati ovom zemljom sledećih sto godina, osećam se tako posrano. Zašto? Sigurno ne zato što znam da smo zlo i da su oni prethodni bili zlo, mada manje, a ja sam oni prethodni i oni sadašnji, onaj koji je bio, koji jeste i koji će biti. Na vlasti. Uspešno smo okrenuli kormilo. Da,da. Da bi ovo uspelo morali smo prvo da se obračunamo sa poštenjačinama u sopstvenim redovima. A pošto su poštenjačine u našoj politici na nivou statističke greške...Pravda je gora od besnila. Da mene neko pita ja bih uveo zakon kojim se zabranjuje ljudima koji su pošteni da uđu u bilo koju partiju. A ako ipak uđu, treba ih pobiti kao besne pse. Da nas ne zaraze virusom dobrote, časti i odgovornosti. Ne verujem onima koji u politiku ne ulaze iz lične sklonosti. Idealistima, fanaticima. Sva sreća da opozicija voli lov i moć koliko i mi. I da su levičari na nivou fan klubova Marksа I če Gevare. Kao hrišćani koji se naguraju u crkvu kad dođe kuga pa zaraze jedni

druge. Heheh, deca naša. U moje vreme su se klinci okretali Bogu da ih uteši. Sad ih teši Kapital. Mali smrdljivi sektaši. I jedni i drugi.

Pauza

DANIJEL: Zašto se osećam posrano? Zatp što nema izazova. Nema borbe. Narod nam se namestio. Jebemo-ne vadimo. Osam godina. I osamdeset i osam godina ćemo isto tako.I nikako da svršimo. Ufff, ovo je pakao. Nisu muke problem u paklu. Problem je smaračina. Da vidimo ima li šta novo na ulici.

Prilazi teleskopu, namešta ga

DANIJEL: Hmm, ovo bi moglo da bude zanimljivo.

Mrak

2.

Video bim: subjektivni kadar – MRGA stoji na ulici , ruka mu je ispružena napred kao naci pozdrav. Prekoputa njega je MIGRANT, zamrznut u pokretu. Mrak Na sceni su MIGRANT I MRGA u navedenoj pozici

MRGA: HEJ ! JU!

MIGRANT: Hu? Mi?

MRGA: Jes, ju. Don't rejп aur vimin.

MIGRANT: Okej I vount.

Migrant nastavi da ide. Mrga mu preseče put

MRGA: Ju tink ju ar a smartes, ar ju?

MIGRANT: Nou.

MRGA: Vot du ju sej?

MIGRANT: Ne, ne mis-lim.

MRGA: A govorиш srpski?

MIGRANT: Malo.

MRGA: Okej. Onda da vidimo da li kapiraš ovo. Ti si na ulici a sad je deseti petnaest. El znaš šta to znači? Nema. Kretanja. Razumeš.

MIGRANT: Ja idem kući.

MRGA: Ti nemaš kuću.

MIGRANT: Tamo gde spava.

MRGA: Između deset i šest ima da vas nema. Razumeš?

MIGRANT: Pliz, agen.

MRGA: From ten to siks ju on d strit nik. Bikoz ju ken rej p aur vimin.

MIGRANT: Ja ne .. ne siluje.

MRGA: A znaš kako se kaže?

MIGRANT: Ne problem. Ne nasilje. Ne siluje. Samo spava. Može?

MRGA: Kad si u mojoj zemlji ti moraš jebeno da me ispoštueš, razumeš?

MIGRANT: Vot?

MRGA: Ju gada rispekt d loz of dis kantri. Venjor in dis kantri ju rispekt aur rulz and rulz ar det ju stej ver ju hav to stej. Kapiš?

MIGRANT: Jes. Bat aj gada go tu maj flat. Slip. No goin aut.

MRGA: Pa ne možeš tek tako da mi odeš.

MIGRANT: Molim?

MRGA: Ju kent vok avej lajk dis. Ju gada bi panišd.

MIGRANT: Ju gona bit mi ap?

MRGA: Nau ajm gona bit d šit auta ju bikoz ju don't obej rulz and mi and maj fiftin bojz kejm jestrej and sed det ju Afganiz dont vok et najt.

MIGRANT: No, pliz , mister, nou!

Nailazi GOSPOŽDA

GOSPOŽDA: Iju, šta se ovo dešava?

MRGA: Nije to ništa gospođo. Samo učim ovog momka pameti.

GOSPOŽDA: Ma dajte, molim vas, kakvo učenje pameti. Prebićete nesrećnog Roma.

MIGRANT: Lejdi, leme tel ja.

MRGA: Šadfakap! Nije vam on nikakav domaći Ciganin, gospođo.

GOSPOŽDA: Rom.

MRGA: Kako god. Ovi naši garagani su mirni ko bubice. Ćute, smrde, đubre kupe. Nemam ja ništa protiv njih. Ovaj ovde ti je mudžahedin.

MIGRANT: No, no mudžahedin. Aj eskaejpd from diz med bastardz.

MRGA: Dont laj! On je došao iz Afganistana..

MIGRANT: Aj em from Pakistan.

MRGA: Afganistan, Pakistan, sejm šit! Gospođo, on je došao ovde da napada naše srpske majke, sestre pa i bake ko što ste vi!

GOSPOŽDA: Kakve bake. Ja imam četressedam!

MRGA: Izvinte. Nego, je li, garavi, gde smo mi ono stali?

MIGRANT: Nou, pliz.

GOSPOŽDA: Čekajte! Otkud znate da nije neki student, turista ili tako neko?

MRGA: U ovoj klošarskoj odeći? Ne bih reko.

GOSPOŽDA: Da, deluje baš zapušteno. Ali mislim da ipak ne bi trebali.

MRGA: Je li? A što?

GOSPOŽDA: Humanosti radi.

MRGA: Jesi LI ti Srpkinja?

GOSPOŽDA: Jesam.

MRGA: ODAKLE?

GOSPOŽDA: Odavde.

MRGA: Niko nije odavde.

GOSPOŽDA: Ti momak možda nisi ali ja jesam. Ja sam peta generacija starih Beograđana.

MRGA: Čestitam. A ti, habibi, pripremi se za pesničko veče.

MIGRANT: Vot?

MRGA: Ajm going to kik d krep aut of ju.

GOSPOŽDA: A da ipak razmislite malo?

MRGA: Da razmislim? Šta bre da razmišljam. Pogledajte ih kakvi su: ružni, prljavi, pokvareni, samo šalju muškarce ovde. Jel to tačno? Grešim?

GOSPOŽDA: Pa, ne.

MRGA: A što šalju? Da ih infiltrisu bre.

GOSPOĐA: Mislim da se kaže infiltriraju.

MRGA: Ne prekidaj me. Da infiltrisu. Islamsku državu da naprave. Nas da pokolju. Tebe da siluju. Tebe i tvojih pet generacija matorih Beograđana. Turke smo preživeli al njih nećemo. Ima Da podignu džamiju tamo gde je hram Svetog Save, jebote! Da ti se unuk..

GOSPOĐA: Sin.

MRGA: Zove Kara Mustafa. Ćerka da ti se uda za nekog smrdljivog Mahmuta. Obrezani da je trpa. El to oćeš?

Pauza

GOSPOĐA: Ne.

MRGA: Onda pali i pusti me da radim svoj poso.

Gospožda ode. Mrga pali cigaretu

MRGA: Gde smo ono stali?

MIGRANT: Nou. Pliz. Don kil mi.

MRGA: Džast a litl.

MIGRANT: No, pliz. Aj hev fajv sisters end braderz end sik fader.

MRGA: Aj dongiv a fak.

Mrga ga nokautira. Migrant padne na zemlju. Mrga počne da ga šutira. Zamrzne se sa nogom iznad Migrantove glave i cigaretom u ruci. Mrak

3.

*Na video bimu zamrznut snimak prethodne scene u oku teleskopa. Mrak. Svetlo.
Luksuzni apartman iz scene 1. Danijel se odmiče od teleskopa*

DANIJEL : Uf, ovo je previše gadno. Čak i za moj ukus. Da li ga je ubio? Verovatno jeste. Jel mogu nešto da uradim? Pa, sad, mogu da nazovem policiju ali, moja reputacija. Istraga, petljanje. To je tako zamorno. Na kraju krajeva, mi moramo da imamo nekog protivnika. To je dobro za jačanje duha nacije. Znam, ponestaje nam neprijatelja. Od svih komšija smo izgubili. Ali, ako ne možem oda pobedimo njih možemo migrante. A kad migranti odu onda bar možemo da pobedimo naše.

Sipa sebi viski

DANIJEL: Da, mi sebi uvek ostajemo. Ko je Srbin a ko nije. Ko je pravi Srbin a ko nije. Ko je peder a ko nije. Ko navija za Partizan a ko za Zvezdu. Uvek ima nešto. Nama nikad nije dosadno.

Ulazi Napucanka. Pijana

DANIJEL: Kad smo već kod dosade. ..I, kako je bilo? Jesi li svršila?

NAPUCANKA: NE.

DANIJEL: Ni ja. Koliko njih te jebalo?

NAPUCANKA. Samo jedan. I to jedva. Valjda.

DANIJEL: Barem ti je platio piće.

NAPUCANKA: Aha.

DANIJEL: Uf, kako ču spavati večeras?

NAPUCANKA: Nećeš. Jer me voliš. Stalo ti je do mene.

DANIJEL: Nikad nisam imao nesanice zbog ljubavi. Samo zbog gluposti. Ergo, u pravu si, neću sanjati večeras.

Napucanka krene da izvodi trpavi scriptiz

DANIJEL: Draga, rekao sam ti nešto.

NAPUCANKA: El te pali? Kao, vratila se dorlja, ono...

DANIJEL: Ni najmanje.

NAPUCANKA: Nemoj da lažeš. Opet ti je dignut.

DANIJEL: Ma, to je zbog nasilja. Gledao sam neki pokolj pa.

NAPUCANKA: Hahaha , ne laži.

DANIJEL: Znaš , ti si jako smešna devojka.

Pauza. Napucanka se oblači

NAPUCANKA: Vi muškarci ne znate da zadovoljite ženu-vi ga samo istresete ko nos u maramicu. Vi....

Napucanka kreće da povrati. Odjuri sa scene. Riganje, off

DANIJEL: Čirz darling! Treba ti pomoć?

NAPUCANKA (off): Jedi govna!

DANIJEL: Moja draga. Suptilna ko drvosečina sekira. Nadam se da ćeš se ugušiti u povraćoki!

NAPUCANKA(off): Odjebi!

DANIJEL: Okej, hoću. Javi se kad crkneš! Nego, da mi vidimo ima li šta.

Odlazi do teleskopa

4.

U oku telesokopa je PRODAVAČICA koja stoji pored tezge na kojoj je tablica s natpisom: SVE MOJE DO MOJEGA. Na tezgi su konzerve, ulošci, toilet papir. Nagnula se prema tezgi da uzme rolnu. Zamrznuta u pokretu. Mrak. Prodavačica se odmrzne. Uzima robu i trpa je u ogromni ceger. Sleva nailazi KOMUNALKA, komunalna policajka u crnoj uniformi. Hoda sad kao zombi kroz noć. Prodavačica ubrzava tempo pakovanja ali deluje smirenno. Komunalka pogleda prema njoj

KOMUNALKA: Ej ti!

Prodavačica je ignroiše i trpa robu još brže. Malo joj nedostaje da napuni ceger

KOMUNALKA: Ej ti, gluva! Alo, bre!

PRODAVAČICA: Tu sam.

KOMUNALKA: Znači, ipak čuješ.

PRODAVAČICA: Čujem al ne brenujem.

KOMUNALKA: Vidim. Sad ćeš ti lepo sa mnom.

PRODAVAČICA:A-a.

KOMUNALKA: A-a?

PRODAVAČICA: Deca me čekaju.

KOMUNALKA: I mene čekaju moja.

PRODAVAČICA: A ono,kao, ženska solidarnost?

KOMUNALKA: Jel me to ti podmićuješ?

PRODAVAČICA: Ako bih htela da te podmićujem ponudila bi ti tri konzerve tunjevine, dve sardine i pet pakovanja uložaka.

KOMUNALKA: Pa, jel mi nudиш?

PRODAVAČICA: Nudim li ti?

Pauza

KOMUNALKA: Ja ču morati da zapišem ovaj pokušaj korupcije.

PRODAVAČICA: Koje korupcije?

KOMUNALKA: Pa jesi li mi sad nudila?

PRODAVAČICA: Ne, nisam.

KOMUNALKA: Pa šta onda...

PRODAVAČICA: Onda ništa.

KOMUNALKA: Ne razumem.

PRODAVAČICA: Nije za svakog da razume.

KOMUNALKA: Ajde, daj mi ličnu kartu.

PRODAVAČICA: Nemam, zaboravila sam.

KOMUNALKA: Gde si zaboravila?

PRODAVAČICA: Ne znam. Oćeš da mi pomogneš da nađem?

KOMUNALKA: Još jedan prekršaj. Moraćeš sa mnom.

PRODAVAČICA: Gde? Na lezbijsku žurku?

KOMUNALKA: Vređanje po seksualnoj osnovi. To ti je treći prekršaj. Pored prodaje nelgalne robe i ometanja službenog lica u vršenju dužnosti.

PRODAVAČICA: Jel to sve?

Prodavačica stavlja torbu na rame

KOMUNALKA: Ti ideš negde?

PRODAVAČICA: Aha.

KOMUNALKA: Ne ideš ti nigde.

PRODAVAČICA: Da nećeš možda da me sprečiš?

KOMUNALKA: Ljudi te gledaju.

PRODAVAČICA: Misliš tebe gledaju i ti se pitaš ko je od njih pajkan koji će te prijaviti šefu jer nisi radila svoj posao. E pa, žao mi je, ja sam ti rekla šta sam imala da kažem i sad idem. Ćao!

Komunalka izvadi mobilni i fotografiše je

KOMUNALKA: E, sad te imamo u evidenciji.

PRODAVAČICA: A jel me imate u evidenciji?

KOMUNALKA: Imamo.

PRODAVAČICA: Možete dupe da obrišete s vašom evidencijom. Bez lične karte mi ne možete ništa.

KOMUNALKA: Slušaj!

PRODAVAČICA: Ne, slušaj ti mene. Radila sam u fabrici guz papira. Pošteno, deset godina. Onda su je zatvorili i rekli nađi posa. Ja našla posao. Ko čistačica. Pa kasirka. Vatali me za dupe, ja im nisam ostajala dužna, otimala se, žalila. Ostala bez posla opet. Onda sam, kad su ovi došli na vlast, odlučila da se učlanim u naprednu stranku. I prime oni mene.

KOMUNALKA: I mene.

PRODAVAČICA: Za tebe se to vidi. Za mene ni najmanje.

KOMUNALKA: Kako to?

PRODAVAČICA: Tako što ti imaš uniformu, pištolj, stalni posao a ja prodajem tariguz koji sam pravila.

KOMUNALKA: Čekaj.

PRODAVAČICA: Čekaj bre ti! Šta mi je dala stranka? Tražila sam samo jednu stvar: da me ne pomeraju od tezge. Jesam li mnogo tražila? Nisam. Obezbedila sam im pedeset sigurnih glasova, vozikala po mitinzima, jela sendvič, jela govna, a oni meni pošalju tebe!

KOMUNALKA: Nisu me poslala. Ja sam slučajno naišla.

PRODAVAČICA: E, sad slučajno pali. Uostalom. Ja znam Gligorića.

KOMUNALKA: Koga?

PRODAVAČICA: Gligorića. U opštini.

KOMUNALKA: Ne znaš ga.

PRODAVAČICA: Kako?

KOMUNALKA: On mi je brat. Očeš da ga nazovem da proverimo?

Vadi mobilni telefon

PRODAVAČICA: Ne, nemoj.

KOMUNALKA: Znači ne znaš ga.

PRODAVAČICA: Ne znam. Jebote, ajde pusti me da idem.

KOMUNALKA: Hoću. Pustiću te. Al roba da ostane.

PRODAVAČICA: I od čega da hranim decu?

KOMUNALKA: Ne znam ali, kad je već ovakva situacija...

PRODAVAČICA: Ajde, imaš ih i ti.

KOMUNALKA: Da. Ovaj, nije bitno.

PRODAVAČICA: Sama sam s troje dece. Muž je ubijao Boga u meni. Ostavio me pre pet godina.

KOMUNALKA: Već sam čula za te tužne priče.

PRODAVAČICA: Al istina je.

KOMUNALKA: Ajdemo u stanicu.

PRODAVAČICA: Jok.

Prodavačica krene. Komunalka je uhvati za torbu. Povlači i povlači. Prodavačica se otima. Torba se otvor i roba se prospe.

PRODAVAČICA: Sjebala si mi robu, pička ti materina.

KOMUNALKA: Daj mi ličnu.

PRODAVAČICA: Daću ti ja ličnu.

Prodavačica zamahne. Udari Komunalku koja se prostre po zemlji. Komunalka krene da vrišti. Ne miče se s mesta, ruku uz telo, stisnuta ko proštac

PRODAVAČICA: Ajde, nisam te udarila tako jako.

KOMUNALKA: Policijaaaa!

PRODAVAČICA: Ćuti! Pištiš ko šizela za vreme bombardovanja.

PRODAVAČICA: AAAA, NASILJEE! NE MOGU DA SE POMERIIM! NE OSEĆAM RUKE, NOGE, NIŠTAAAAA! JA SAM PARALIZOVANAAAAAA!

KOMUNALKA: Ti si luda za sve vpare plus bakšiš!

Prodavačica se sagne i krene da kupi robu i ponovo trpa u ceger. Komunalka zaziva policiju. Prodavačica opsesivno trpa. Ne primećuje da na scenu dolazi Policajac koji je grabi, obara licem prema zemlji i stavlja lisice.

KOMUNALKA: Si video? Napala me.

POLICAJAC: Video sam, video. Bićete mirni?

PRODAVAČICA: Hoću.

POLICAJAC: Da li vas bole lisice?

PRODAVAČICA: Ne. Boli me sramota što sam u partiji s takvima ko što si ti.

KOMUNALKA: Reci to sudiji.

Odvode prodavačicu. Zamrznu se u pokretu. Mrak

5.

Luksuzni apartman s pogledom na Savamalu. Ispod teleskopa spava Danijel.

Napucanka hrče u desnom uglu scene. Danijel se trgne, sav isprepadan

DANIJEL: Ne, daću vam sve pare! Ne streljajte me! Uff, dobro je, sve je u redu!

Napucanka se trgne uz prdež

NAPUCANKA: Šta je bilo?

DANIJEL: Mila moja kurvo, sanjao sam naporan san.

NAPUCANKA: NAPORAN?!

DANIJEL: Trčao sam mnogo. Sanjao sam da me raja juri po ulicama. Od Savamale pa do Nemanjine pa uzbrdo, Slavija, Beogradska. Tu me uhvatili, negde blizu Pravnog, odvukli do Taša.

NAPUCANKA: I?

DANIJEL: I tu me streljaju partizani, baš ispod novogodišnje rasvete.

NAPUCANKA: Pa to je baš bezveze. Zar nismo u maju sklonili novogodišnju rasvetu?

DANIJEL: Ma, zajebi to s rasvetom. Mene zanima zašto sanjam da raja oće da me ubije.

NAPUCANKA: Pa ne žele da te ubiju.

DANIJEL: Pa ne žele ali sanjaju o tome.

NAPUCANKA: Otkud znaš?

DANIJEL: Otud što sam ja parapsihološki povezan sa narodom.

NAPUCANKA: Kako?

DANIJEL: Da, ja sam povezan sa narodom. Ja, kao što znaš radim dvaes šest do dvaes sedam sati dnevno.

NAPUCANKA: Da.

DANIJEL: Mislim, kad nisam u formi.

NAPUCANKA: Da.

DANIJEL: Ja ne spavam.

NAPUCANKA: Da, ne spavaš.

DANIJEL: A kad spavam ja opet ne spavam. Ja tad ulazim narodu u snove. Ja ispitujem javno mnjenje na oniričkoj bazi.

NAPUCANKA: Misliš kliničkoj.

DANIJEL: I to jer ja se razumem u medicine, psihologiju, parapsihologiju, književnost, istoriju, filozofiju, numizmatiku, hijeroglife, latinski , staroslovenski, engleski, fiziku, hemiju i seksualno obrazovanje.

NAPUCANKA: To već ne znam.

DANIJEL: Ja znam. Ima ko zna. Ja bre imam pet doktorata. E, kad smo već kod toga, oćeš doktorat?

NAPUCANKA: Iz čega?

DANIJEL: Kako iz čega? Iz felacija, jebem mu mater.

NAPUCANKA: A šta je to?

DANIJEL: Objasniču ti kasnije. E sad, naš narod ti je miran, ponizan.

NAPUCANKA: Glup ko čuskija.

DANIJEL: Funkcionalno nepismen. Imamo najlepše pismo, jezik koji se brzo uči, piši kao što govorиш, čitaj kako je napisano. Imamo ga dvesta godina. I opet ne znaju svoj jezik. Zanaš šta to znači?

NAPUCANKA: Ne.

DANIJEL: Srbi su najgluplji narod na svetu. Može da ih radi ko kad i kako hoće. Baci im flaširanu vodicu, sendvič i iljadu dinara i oni presrećni.

NAPUCANKA: Aha.

DANIJEL: Al to samo tako izgleda. Možda je primitivan i neobrazovan ali naš narod nije toliko naivan.

NAPUCANKA: Nije?

DANIJEL: Nije, nije. Znaju šta im radimo. Podmuklice su oni. Sanjaju kako sam mrtav. Oni me mrze.

NAPUCANKA: Plaše te se.

DANIJEL: Da, plaše me se. Ti i ja, mi smo Makbet i njegova lejdi.

NAPUCANKA: Pa i nismo.

DANIJEL: Pa, skoro da jesmo al znaš kako se kaže: kaki ste mi vi Škoti taki sam vi ja Makbet.

Pauza

DANIJEL: Mogu da ih otpustim, ponizim, sjebem skroz. A onimogu samo da me mrze. I to šljaka.

NAPUCANKA: Pa u čemu je problem?

DANIJEL: Što kaže Uroš Nejaki: Ljubov sam tražio. Al nema ljubavi u srcu grada, ko što kaže Vajtsnejk.

NAPUCANKA: Sad te još manje razumem.

DANIJEL: I ne treba da razumeš. Moj život piše romane Dobrice Čosića a tvoj romane Marijane Mateus.

NAPUCANKA: Ti si totalno odlepio.

DANIJEL: Ako ti ne odgovaram a ti marš napolje.

NAPUCANKA: I da znaš da hoću. Idem kod Kozića.

DANIJEL: Onog što je dobio prezime po askurđedu koji je jebo koze po kršu? Idi slobodno.

NAPUCANKA: I idem.

Napucanka odlazi

DANIJEL: Kako je neko tako divan, lep, obrazovan kao ja mogao da bude s droljom koja kaže "orginalno"? Mislio sam alatkom a ne glavom. Da sam bar našao neku turbofolk pevaljku ili devojku iz reklame za supu pa ajde de al ovo...T u ne postoji nivo. Izvukao sam krevetski kadar sa dna kace. Zašto sanjam streljanje? Mislim da je to moj slovenski genije, a Sloveni su autodestruktivni. A nema ničeg autodestruktivnijeg od onih koji vladaju Slovenima a i sami su Sloveni.

Ustaje s poda i prilazi teleskopu.

DANIJEL: Mi se valjamo u novcu, piću, žderemo i tucamo ali mi, u svojoj biti, želimo da budemo kažnjeni zbog toga. Mi želimo da izazovemo nekoga do te mere da taj drugi može da uradi samo jedno-da nas pobije. A zašto? Jer nam je sve dosadilo a nemamo muda da sami povučemo obarač. To mora neko da uradi umesto nas. Da želimo da vladamo hiljadu godina mi bi ovu marvu pažljivo koristili, modelovali, usmeravali. Ali, to nije slučaj. Biramo ekspresna rešenja i jurcamo prema provaliji. A pretposlednja etapa te trke je ona u kojoj mi više ne uživamo ni u čemu telesnom već se praznimo gledajući patnju onih ispod nas a to je 98 posto populacije.

Danijel namesti teleskop i pribije oko uz njega.

DANIJEL: Ufff, šteta što mogu samo da ih gledam. Kad bi himao I zvuk, to bi bila prava stvar. Da spoznam taj narod. Da ga oslušnem. Poslednji put sam se vozio u gradskom busu u prvom srednje. Onog dana kad je tata avanzovao. O čemu li su pričali ti smrtnici oko mene? Nemam pojma.

Na monitoru se pojavi njegovo veliko oko. Trepne. Mrak

6.

U oku teleskopa, na videobimu, je MAJKA, na ulici. Pored nje su kolica sa detetom i dva kofera iz kojih vire košulje, gaće, spakovana navrat-nanos. Ispred nje стоји, sa dokumentima u ruci, IZVRŠITELJKA i čita papire. Majka je okrenuta prema Izvršiteljki spodignutom rukom u grču, kao da je preklinje da je pogleda. Mrak. Ista scena na ulici, u centru. "Odmrznu" se

MAJKA: Kako možete da budete tako bezdušni?

IZVRŠITELJKA: Tiše. Probudićete dete.

MAJKA: I to je kao, najveći problem?!

IZVRŠITELJKA: Žao mi je ali vaš pokojni muž je trebao da gleda šta potpisuje.

MAJKA: Prodali su mu stan legalno.

IZVRŠITELJKA: Njemu i još trojici.

MAJKA: Kako je Milan to mogao da zna?

IZVRŠITELJKA: Žao mi je zbog vašeg Marka.

MAJKA: Milan, zvao se Milan idiote!

IZVRŠITELJKA: Da, dobro, Milan. Kako god.

MAJKA: Kako god? Pogledaj me u oči, kučko! Izbacila si me na ulicu s detetom!

IZVRŠITELJKA: Sigurna sam da ćete naći neki smeštaj.

MAJKA: S čim, gaduro? Ej, tebi pričam! S čim? Kod koga da idem? Nikoga ne poznajem u Beogradu!

IZVRŠITELJKA: Onda se vratite u... (pretura po papirima) Kragujevac.

MAJKA: Tamo su mi svi pomrli.

IZVRŠITELJKA: Ostavili su vam nešto.

MAJKA: Nisu. Oteli su im stan strpali ih u starački dom.

IZVRŠITELJKA: To se mene ne tiče.

MAJKA: Izvršitelji su to uradili! Rospijo!

IZVRŠITELJKA: Jeste završili?

MAJKA: Nisam! Nisam još ni počela, kravo nedojebana! Znam šta radiš. Izbacuješ ljude iz stanova pa ih po smešnoj ceni prodaješ svojim rođacima. Ti si lihvarsко đubre! Ti nisi žena! Ti nisi ništa! Ti si ...

Izvršiteljka prestane s prelistavanjem papira

IZVRŠITELJKA: Šta sam ja?

MAJKA: Ti si zlo! Dabogda sve te pare koje si otela od nas potrošila na lekare!

IZVRŠITELJKA: Dobro, draga, hajde da pričamo malo o tebi. Jasam kučka. Ja sam zlo.

MAJKA: Pa jesi.

IZVRŠITELJKA: A šta si ti? Ti si samohrana majka u Beogradu. Muž poginuo u saobraćajnoj nesreći. Tvoja plata: nije dovoljna ni šupu da iznajmiš. Jednom rečju, nisi sposobna da izdržavaš sebe a kamoli to tvoje žgepče. Ja, znaš, I mam veze u socijalnom i mogu da sredim da ti ga uzmu i daju starateljskoj porodici. Tvoj Gvozden je baš slatko dete. Parovi bi se otimali o njega. A sigurno bi se našao i par koji bi ga usvojio. Jer, kako luda majka.

MAJKA: Ja luda?

IZVRŠITELJKA: Nisi, ali mogu i to da ti sredim. Misliš da ne mogu? Histerična opajdara koja se dere na službena lica je luda po definiciji. Hoćeš da te strpam u strpam u Lazu i zaplenim ti dete? Nećeš? Onda se teraj odavde u pičku materinu.

Izvršiteljka zabije nos u papire. Majka pogleda kofere, dete, Izvršiteljku. Priđe kolicima, sagne se i poljubi bebu

MAJKA: Izvini, sine. Voli te mama.

Majka priđe Izvršiteljki I izbije joj papire iz ruku

MAJKA: Gledaj me, pička ti materina.

IZVRŠITELJKA: Šta?

MAJKA: Znasš šta Jebe mi se. Nemam gde, nemam kod koga. Dete čete mi oteti. Strpaćete me u ludnicu. Šta onda imam da izgubim?

IZVRŠITELJKA: Ne, nemoj.

MAJKA: Oči ču ti iskopati! Zubima ču te zaklati!

IZVRŠITELJKA: Neee, upomoć!

Majka skoči na nju, obori je na zemlju. Izvršiteljka, skamenjena, ne pruža otpor. Majka ubija Boga u Izvršiteljki. Dete počinje da plače. Dotrčava policajac, razdvaja ih

IZVRŠITELJKA: Poslaću te ja! Na sud! Pa u zatvor! Pa u ludaru! Uvešću smrtnu kaznu ako treba, samo da te gledam kako visiš!

MAJKA: Znam gde živiš kurvo! Cela zemlja zna! Baciću ti bombu na kuću! Pobiću ti porodicu!

IZVRŠITELJKA: Vuloviću, sakupite mi papire. A ovu odvedite je u policijsku stanicu.

POLICAJAC: Mhm.

Izvršiteljka besno odlazi. Majka ziba dete u kolicima. Policajac sakuplja papire. Dete se utiša. Majka miluje dete. Policajac ih gleda. Zaplače se. Briše suze. Majka se okreće prema njemu. On skrene glavu u stranu.

MAJKA: Šta to radite?

POLICAJAC: Ništa.

MAJKA: Plačete? Nemojte. Niste plakali kad ste me izbacivali iz kuće. Glupo je da sad počnete.

POLICAJAC: Ja sam samo.

MAJKA: Znam, radio svoj posao.. I Marisav Petrović je samo radio posao kad je terao đake na streljanje.

POLICAJAC: Ja nikoga ne streljam.

MAJKA: A šta radiš?

POLICAJAC: Ne znam. Ponekad baš mrzim ovaj posao. Izvinite, gospođo.

MAJKA: Ali ga ipak radiš.

Policajac počne da rida

MAJKA: Evo ga, policajac broj 54901 Vulović...

POLICAJAC: Radenko.

MAJKA: Vulović Radenko, plače. I šta ja sad imam od toga što ti plačeš? Šta imalo bilo ko od toga što ti plačeš sad kad si me s bebom od godinu dana izbacio na ulicu? Serem se ja na twoje suze i na twoju značku, Radenko Vuloviću!

POLICAJAC: Nemojte tako, gospođo. Ja znam koliko je teško, nisam ja čovek od kamena samo, I ja moram da hranim nekoga.

MAJKA: Svoju nabreklu stomačinu.

POLICAJAC: Moju čerku Minu. I sina Gorana.

MAJKA: Ne moraš ti ništa.

POLICAJAC: Moram. Ja sam im jedini.

MAJKA: Sad treba da se rasplačem zbog tebe?

POLICAJAC: ne, gospođo, ne treba. Ali jaznam kako je. Šta nam rade. Moj otac , onaj radnik koji je pre mesec dana pao sa skele...

MAJKA: To je tvoj otac?

POLICAJAC: Da.

MAJKA: Žao mi je.

Pauza

POLICAJAC: Radio je bez zaštite. Sa šezdeset godina, lošim leđima. Na crno . Govorio sam mu. Ali, ko što kaže narod, mora se dalje.

MAJKA: Da. Hajde.Vodi me.

Pruži mu ruke

POLICAJAC: šta hoćete?

MAJKA: Stavi mi lisice i vodi me u stanicu. Stavi ih i Gvozdenu. Uhapsi nas.

POLICAJAC: Čekajte, možemo sve da sredimo.

MAJKA: Kako?

POLICAJAC: Ako recimo, vi i dete, dođete kod nas. Tatina soba je sad prazna.

MAJKA: Ti bi stvarno uradio?

POLICAJAC: Da. I sve ostalo što treba. Ako hoćete ja bi se, da vas zaštitim, naravno, oženio vama.

MAJKA: Ti me prosiš? Jesi li lud?

POLICAJAC: Tako će Gvozden imati i oca i majku neće moći da ga oduzmu. Ne moramo vi i ja ništa, samo onako, na papiru. A ja bih sredio za ovu tužbu i to. Znam neke ljude. Pitaću u stanici.

MAJKA: I tako se sve završi srećno. Izvršiteljka ima moj stan, ti imaš mene. A šta ja imam?

POLICAJAC: Svoj sina.

MAJKA: Da Gvozden i ja živimo u sobi mrtvog radnika, sa razvedenim policajcem...

POLICAJAC: Udovcem.

MAJKA: Sa policajcem udovcem i njegovo dvoje dece.

POLICAJAC: Bilo je i luđih stvari na ovom svetu.

MAJKA: Ti si lud za medalju!

Majka se slomi i počne da se trese plačući. Policajac trapavo pokuša da je zagrli. Ona ga odgurne. Dete počne da plače. Majka prilazi kolicima i počne da ga ljudi.

POLICAJAC: Ja ću doći. Samo da vratim. Papire.

7.

Luksuzni apartman s pogledom na Savamalu. Ispod teleskopa leži Danijel. Zapalio je cigaretu. Opušten je.

DANIJEL: Koja borba za potomstvo, koji očaj, koja strast. Kakva lepota na onoj ženi! Zrela, majčinska ! Ufff! A kad je počela da se bori s onom nacifranom, ufff! Ništa seksipilnije od dve zgodne, zrele žene u klinču. Lava i magma Pakla su potekli iz mene! Hahahah!

Danijel ustaje. Namešta teleskop

DANIJEL: Da vidimo šta ...štaaa....šta, recimo, gleda na kompjuteru onaj tip glwda prekoputa. Uz malo sreće uhvatiću ga kako onaniše.

8.

*VIDEO BIM: U fokusu teleskopa je čovek okrenut leđima. Sedi u sobi, pred kompjuterom. Špica na monitoru:**INVESTICIJA ZA VEĆNOST. Zum na monitor.***

9.

Klanica, noć. Na stolicama sede Ivanka, Andđelija i Čeda. Pred urolanom kartom (onakovm kakve drže po učionicama), u predavačkoj pozи, stoji Časlav.

ČASLAV: Dame i Čedo, imam za vas lošu vest: doći će nam kataklizma.

Pauza

ANĐELIJA: I, bre Časlave, ja mislila da nas zoveš zbog nečeg bitnog.

IVANKA: Da, Časlave, el znaš da ja nisam ovih dana, mislim u ovim satima ,na raspolaganju. U ovo vreme ja popijem čašicu pred spavanje.

ČEDA: Samo jednu, naravno.

IVANKA: Na šta sinusiraš, Čedo?

ČEDA: Ni na šta, Ivanka.

ČASLAV: Kako možete? Kako, bre, možete?! Ceo svet je zaražen korona virusom i ta bolest stiže i kod nas. Kako to ne može da vas brine?

ČEDA: Mene brine što smak sveta može da poprimi i lokalne razmere. Nastavi Časlave.

ANĐELIJA: Šta da nastavi? To je najsmešniji viruščić u istoriji virusa. To je mikrobanjni mikrob jedan koji ne može ni decu da razboli.

IVANKA: A one budale zapadnjačke počele da nose maske. Prave se Kinezzi. Jesi li videla to?

ANĐELIJA: Da, Ivanka, baš im ružno stoje. Mi smo, Časlave, narod lavovskih gena, neuništiv. Ne može nama ništa tamo neka boleštinica.

ČASLAV: Da, mada...

IVANKA: Mislila sam da si ti neki srpski nacionalista.

ČASLAV: Jesam ali, ipak, razmišljam o nečemu. O budućnosti. Imao sam viziju koja će postati naša misija.

ČEDA: Još jedan lažni Mesija.

ČASLAV: Razmišljao sam o tome šta mi možemo da uradimo za budućnost?

ANĐELIJA: Misliš za našu decu? Nakupimo dosta para.

ČASLAV: Ne, Anđelija, nešto bolje, nešto mnogo bolje.

Časlav razvuče mapu na kojoj se pojavi skica niza pravougaonih ploča koje formiraju krug, nešto kao engleski Stunhendž

ČASLAV: Predstavljam vam memorijalni objekat *Sećanje Srbije*.

IVANKA: Šta je ovo, jebote?

ČEDA: Ako se ne varam mene podseća na Stounhendž.

ANĐELIJA: Stonedž?

ČEDA: Pa jeste, bilo je to u ston ejdžu, kameni doba.

ČASLAV: Hoćeš da kažeš da nisam orginalan? El to kažeš?

IVANKA: Orgijalan?

ČEDA: Ja nisam tako čuo. Bar ne sa ženskama.

ČASLAV: Šta ti nisi čuo?! Govno izdajničko!

ČEDA: Ja nisam nikog izdao!

ČASLAV: Nas nisi. Još.

ANĐELIJA: Molim vas!

ČASLAV: Izdao si one tvoje, izdaćeš i nas. Preletaču!

ČEDA: Fašisto!

IVANKA: Koji je vama dvojici kurac?

ANĐELIJA: Tišinaaaaa!

Pauza

ANĐELIJA: Jel treba da vas podsećam da sam ja ovde glavna?

ČEDA: Ando, izvini.

ANĐELIJA: Ne dodiruj me! Vi ste videli! Svi ste videli! On me napada! On me seksualno napada! Čeda me siluje na vaše očiiiiii!

ČEDA: Meni je žao ali.

ANĐELIJA: Vi me mučite. Svi vi me mučite. Ja radim, 25 sati dnevno radim a vi se iživljavate. Ne idem da pišam. Ciklus nemam otkad sam u politiku ušla, bre. Otekla sam od brige, oćoravila, povila se, noge ne brijem i usne mi otekle, ispucale, *Labavilo*, ovaj, *Labelo* ne pomaže, al se ne dam. Da cela varoš svih pedeset iljada ljudi sad dreknu: Andelija, odjebi! Ja odjebati neću! Neeee! Dok vladam ja vladam a kad me jednom oborite, kad me ujurite na nekoj ulici, odvedite me pred zid, streljajte me! Slobodno me streljajte! Ja i dalje držim opštinu!

IVANKA: Znam, znam da mnogo radiš draga, ja stvarno, ne znam šta mi bi. Uzela sam samo tri čašice.

ČEDA: Ja imam flešbekove od opijata. Medicinski dokazano!

ANĐELIJA: Časlave, pređi na stvar.

ČASLAV: Dakle, bez odlaganja: ovo su vam ovde osam mermernih ploča, kao osam godina vladavine našeg nacionalnog preporoda. Svaka po tri metra visoka. Na svakoj od ovih tabli piše ista poruka. Deset rečenica na srpskom, kineskom, engleskom, ruskom, nemačkom, turskom, francuskom i arapskom.

IVANKA: Dobro da ne piše na šiptarskom.

ANĐELIJA: Kaže se arbanaškom. Nastavi Časlave.

ČASLAV: To je poruka za buduće generacije. Za strance. Da znaju da je ovo Srbija.

ČEDA: Zar to ne znaju kad pređu granicu ili se iskrcaju na *Nikoli Tesli*?

ČASLAV: To je za budućnost. Za naše pleme.

ČEDA. Misliš ako naše pleme odluta pa ne zna da se vrati u Srbiju? Šta smo mi? Trinaesto izgubljeno pleme Izraelja?

ANĐELIJA: Ti, Čedo nisi ni trinaesto prase. Nastavi.

Ivana se poltronski nasmeje i padne sa stolice. Fingira da se i dalje smeje dok leži na zemlji

ČASLAV: A ovde u sredini je memorijalna ploča. E tu vam je, ispod ploče, vremenska kapsula.

ANĐELIJA: Kao ona za lekove? Što tako nešto maleno turaš pod spomen ploču?

ČASLAV: Ma, ne, to vam je kao ono nešto, s onim metalnim vratima, onako, ko valjak u šta ide ono...sećanje. Kao snimci na dvd disku, časopisi, knjige, slike, da vidi ljudi kako smo mi nekad živeli.

IVANKA: A, da! Pa videla sam ja tako nešto na teveu, kao ostavili Amerikanci u dvorištu, kad dođu Marsovci. Al nisam videla do kraja jer sam zaspala.

ČEDA: Hoće to od čašice pred spavanje. Ili više.

IVANKA: Ne diram te za šmrk šmrk, ne diraj ni ti mene za srk srk.

ČEDA: Dobro. Ovo je istorijsko pomirenje.

IVANKA: Svako ima svoju bol.

ČASLAV: Ako bi mogli da nastavimo.....

ČEDA: Kontinua sukare, što bi rekli u italijanskom por...filmiću.

ČASLAV: Dakle, stvar je u tome da mi moramo, apsolutno moramo da na neki način obeležimo svoju teritoriju.

ČEDA: Pas to radi mnogo lakše.

ČASLAV: U pse mi ne diraj! Jes čuo? Da nije bilo mene i mojih dvaes i pet momaka još bi ovaj grad trovao pse latalice a Cigani šibali svoje konje! Ali nema toga više! Jok more! Svakom nesrbinu i izrodu smo pokazali gde mu je mesto.

ČEDA: U urgentnom centru.

ANĐELIJA: Dosta! Hoću da čujem šta ti hoćeš od nas.

ČASLAV: Pa, ja sam vas pozvao kao najuglednije građane, najimućnije. Znate, da pomognete ovaj projekat.

ANĐELIJA: MI da damo pare za ovo govno?

IVANKA, ČEDA, ANĐELIJA: Muahahahahahaha!

Pauza

ČASLAV: A, vi mislite na...Pa jeste li vi normalni? Hahahahahaha! Pa nećete vi ništa da platite! Sve će da plati opština a vi će ste da se ugradite u procenat!

ANĐELIJA: Pa tako mi kaži Časlave, brate!

IVANKA: Časlave, ti znaš da misliš. Prijatno si me iznenadio.

ČEDA: Čak i mene.

ANĐELIJA: A kako to misliš da se ugradimo?

ČASLAV: Ja sa kamenom iz moje kamenorezačke radnje...

IVANKA: Znala sam!

ČASLAV: Pa moram. Propade mi klanica.

IVANKA: Ufff. Pazi da se ne rasplačem.

ČASLAV: Ivanka, ovde me seci ako sam nešto zaklao u poslednjih deset godina!

ČEDA: Ja nisam tako čuo.

ČASLAV: Ja ništa zaklao nisam. Niko stoku više ne gaji. Meso uvozimo iz Brazila, Argentine. Jesam li ja kriv zbog toga? E, pa, ako već ne mogu ništa da zakoljem onda mogu barem da ga sahranim. Dobro, stavim mu nadgrobnu ploču al ajde da ne cinculiramo. Ivanka, trebaće nam plac za Sećanje Srbije a nema lepšeg placa od tvojeg.

IVANKA: Na koji misliš?

ČASLAV: Onaj u Nigdinama. Odatle puca predivan pogled.

IVANKA: Ufff, pa nemoj, to je na vrh planine. Tu ču hotel da udarim.

ČASLAV: Tu ti je nacionalni park.

IVANKA: I?

ČASLAV: I ja svašta pitam. Pa gde bi ti onda?

IVANKA: U Paležu.

ČEDA: Gde ti je to?

IVANKA: Odmah do Gareža.

ČEDA: Ima logike.

ČASLAV: Pa to je ona deponija sa hemijskim otpadom.

IVANKA: Ma, šta ima veze. Malo ćemo da nabacimo zemlje preko. Utapkamo i gotovo.

ČASLAV: Ivanka, ako bi mogla...

IVANKA: Il Palež il ništa.

ČASLAV: Malo će da nam smrdi.

IVANKA: Pa nećeš tu da živiš.

ANĐELIJA: A koliko sam ja tu dobra?

ČASLAV: Trebala bi nam pozlata iz tvoje zlatare.

ANĐELIJA: A, dobro. Baš imam neke dve kante s lažnom farbom u podrumu.

ČEDA: A ja?

ČASLAV: Pa neko mora da obezbedi tu kapsulu.

ČEDA: I KETERING.

ČASLAV: Čega?

ČEDA: Da narod jede i pije. Kad budemo otvarali.

ČASLAV: Ti držiš pekaru a ne restoran.

ČEDA: Pa šta, mogu i ja da se ugradim. A mogu i da lajem.

Pauza

ČASLAV: Ajd važi.

ANĐELIJA: A, Časlave, reci mi, šta će da piše, na tim jezicima?

IVANKA: E, da, i gde da nađemo ljude koji znaju arapski i kineski?

ČASLAV: Ne trebaju nam prevodioci. Metnućemo tekst na gugl trenslejtr.

ANĐELIJA: Kako?

IVANKA: Kompjuter će sve da prevede.

ČASLAV: A tekst je ovaj:

Ovo je zemlja Srbija.

Zemlja slovenskog plemena koje je pravoslavno i svetosavsko.

Zemlja Miloša Obilića koji ubi turskog sultana i pogibe na Kosovu.

Zemlja Karađorđa koji joj povrati slobodu i Turke otera.

Zemlja junaka solunskog fronta što pobediše tri cara u Prvom svetskom ratu.

Zemlja đeneralisa Nedića koji joj narod sačuva od Nem...

IVANKA: Ne valja.

ČEDA: Slažem se.

ČASLAV: Jesi li ti dobar za pare?

ČEDA: Jesam.

ČASLAV: Jesi ti dobra?

IVANKA: Jesam

ČASLAV: Pa šta vas onda zbole?

ČEDA: Nije rehabilitovan.

ČASLAV: Ali...

IVANKA: Časlate, mi u partiji ipak imamo neko antifašističko nasleđe pa nije zgodno.

ANĐELIJA: Ajmo tu nešto neutralno kao: Zemlja svih koji su pali za nju u Drugom svetskom?

SVI: Važi!

ANĐELIJA: Nastavi.

ČASLAV: Ovo je zemlja koja je jecala pod tiranijom komunizma....

IVANKA: Ček bre!

ČASLAV: Šta sad?

IVANKA: Otac ti je jecao u petosobnom stanu u centru grada. Kao general-pukovnik JNA.

ČEDA: E, ovde bih se složio s Časlavom. Komunizam ne prolazi. Da glasamo, demokratski?

ANĐELIJA: Dobro. Ajmo, ko je za tiraniju komunizma? Tri za - jedan protiv! Idemo dalje.

ČASLAV: "Ovo je zemlja koja je našla dušu i veru.
Ovo je zemlja koja je pobedila svet.
Ovo je zemlja Srbija".

Pauza

ANĐELIJA: I to je sve? A predsednik? A oslobođanje od tiranije "žutih"? A najveći rast u regionu? A najveća ekonomija? A 500 eura mesečno?

Čeda krene da se nasmeje ali priguši smeh.

ČASLAV: Jel tebi nešto smešno?

ČEDA: Treba samo da to nekako prodamo raji.

IVANKA: Pa šta ima da im se prodaje? Grad nam najzagadjeniji u zemlji? Ćute i smrde. Izručili iz fabrike deset tona farbe u reku? Zabole ih. Izbacujemo ih iz kuća zbog smešnog duga? Komšije prođu pored njih ko pored turskog groblja.

ČEDA: Pa baš zato. Možda im je malo dosta. Ajde da im zapakujemo malkice. Kao, ovo je srpski Stounhendž. Buduća turistička atrakcija. Što je Beograd zanimljiviji sa svojim.... Fontanama i gondolama. Možemo i mi brže, jače, bolje. Šta kažete da sklopimo neki fini slogan, recimo: *Sećanje Srbije – investicija za večnost.*

Pauza

ANĐELIJA: Ne zvuči loše.

IVANKA: Ma, sve zvuči dobro sad kad smo se ugradili.

SVI: Muahahahahahahahaah!

Mrak

10.

Klanica, dan. Nema stolica, table, samo prašina i alat razbacan naokolo. Dolaze Milenko i Vladan. Donose veliku ploču. Spuštaju je na tle

MILENKO: I, to je to?

VLADAN: Nije. Ovo je prva od osam.

MILENKO: Utero ga materi, mislio sam da će biti teža.

VLADAN: Bila bi da je mermer ko što nije.

MILENKO: Pa, šta je?

VLADAN: Go kurac. Eto, šta je. Ovo je neka loša imitacija.

MILENKO: Pa? Kako će ovo na ledinu?

VLADAN: E, kako?! Drži vodu dok sendvičari odu.

MILENKO: Tiše, Vladane, ostaćemo bez posla.

VLADAN: Pa šta koj kurac?

MILENKO: Kako šta? Jesu li nas platili za ovo po mesečnu platu? Ceo grad je otpušten a samo mi primamo platu. I to za vreme korone, ej!

VLADAN: Jeste, platili su nas. Al šta posle? Meni su otpustili brata iz restorana. Žena više ne radi u vrtiću. A tvoja žena, jel radi?

MILENKO: Jok.

VLADAN: A sestra?

MILENKO: Ni ona.

VLADAN: Jesu joj dali otkaz u hotelu?

MILENKO: Jesu.

VLADAN: A šta mi ovde radimo?

MILENKO: Ćuti, radimo.

VLADAN: Kurcu radimo.

MILENKO: Praviću se da nisam čuo.

*Milenko odlazi. Vladan sedne, pljune pred sebe. Pali cigaretu. Zuri pred sebe.
Dolazi Milenko sa dve kantice u kojima su četke i zlatne boje*

VLADAN: E moj Milenko, mi rmbaćimo a oni će da se kurče. I znaš šta će posle biti?

MILENKO: Ne bogoradi nego pomaži.

VLADAN: Radi, radi.

MILENKO: Oćeš pare?

Uzima bezvoljno kanticu i mala zajedno sa Milenkom.

VLADAN: Virus se raširio. Padaju ljudi ko muve.

MILENKO: Pa jel i to zasluga naše Vlade?

VLADAN: Jeste. Prvog marta susaznali za prvi slučaj a šestog nam saopštili. Šta li su radili izmeđiu prvog i šestog?

MILENKO: Ne znam

VLADAN: Ja znam. Sakupljali potpise za izbore. Izbori su im važniji od ljudi.

MILENKO: To kaže opozicija.

VLADAN: Pa, jel to znači da nisu u pravu? Slušaj, kume, naš je poso kurcu rađevina. Pazi šta ti kažem. Oni će da uzmu ovo, zabiju ga u onu poganu deponiju. Onda će da padnu dve kiše. Te kiše će da operu ovo. Onda će pasti treća kiša. Ovo će početi da se kruni. Do juna će ovo da okopni ko sneg na jugovini.

MILENKO: Znam ,ali.

VLADAN: Šta ali.

MILENKO: Kume, jel ti oćeš ove pare il ne?

VLADAN: Svako oče pare. A oćemo li baš uvek?

MILENKO: Ne razumem.

VLADAN: Pa, vidi ovako. Ti si me zvao zbog ovog posla. A tebi sve otpušteno ko i meni.

MILENKO: Da.

VLADAN: I ti si glaso za njih?

MILENKO: Da.

VLADAN: I opet bi?

MILENKO: Da.

VLADAN: A zašto? Evo, ljudski da te pitam. Šta imaju da ti ponude sad kad su ti sve oterali? Kad tebe isplate, kad ti daju pare koje će potrošiti do kraja meseca, šta ćeš onda? Oćeš li ponovo glasati za njih?

MILENKO: Pa, da.

VLADAN: Ali, otpustili su skoro celu fabriku. Misliš da tebe neće?

MILENKO: E, to...

VLADAN: A šta ovde radiš? Ti si mašinbravar. A ovde nešto petljaš. Šta petljaš?

MILENKO: Ne znam. Mene su zvali i ...

VLADAN: Da, zvali te iz partije, I ti ove radiš...A znaš čijim parama je ovo kupljeno?

MILENKO: Gradskim.

VLADAN: Tvojim. I mojim. Iz taksi. Ceo grad su opljačkali. Oni tebe kupe tako što ti daju tvoje pare, razumeš?

MILENKO: Ma razumem al šta ja tu mogu.

VLADAN: Uvek možeš nešto. Šta ti radiš? Šta sad radiš?

MILENKO: Pozlaćujem slova.

VLADAN: A kakva su ovo slova?

MILENKO: Arapska. Valjda.

VLADAN: Šta će ti arapska slova u Srbiji? Ajde, reci mi.

MILENKO: Ne znam ja.

VLADAN: Pa kakav je ovo posao? Što su nas platili ovoliko, šta misliš?

MILENKO: Ne znam ja.

VLADAN: Ne glumi budalu. Znam te Milenko, namazan si ti. Platili su nas da čutimo. Da uradimo mali poso za njih jer ih mrzi da pozlate ovo sranje. Jer ne žele da ljudi saznaju da je ovo lažni mermer. Da posadimo ovo usred onog otrova i čutimo.

MILENKO: A šta bi ti? Da dignemo revoluciju?

VLADAN: Nisam to reko. Razmisli, to je sve što kažem.

Dolazi Časlav

ČASLAV: Jeste završili?

MILENKO: Jesmo.

ČASLAV: Kako se kaže?

MILENKO: Jesmo, gospodine Časlave.

ČASLAV: E, tako.

Časlav prilazi, zagleda

MILENKO: Ta je poslednja.

ČASLAV: Znam, znam.

MILENKO: Mi smo svoj deo odradili.

ČASLAV: Jeste. Veoma precizno.

MILENKO: Ja bi reko.

ČASLAV: Nemaš ti šta da kažeš. Dođite ovamo.

Dolaze Milenko i Vladan

ČASLAV: Evo vam. Svakome po iljadarka.

Milenko i Vladan se zgleduju

ČASLAV: Šta je, majku vam alavu, nije vam dovoljno? Jesu li vam vile u glavi? Jel znate da je rat?

MILENKO: Rat?

ČASLAV: Traje pandemija, mamlazi. Niste čuli?! Vanredno stanje! Rat protiv terorizma, rat protiv droga, rat protiv bolesti! Budite srećni da ste i ovoliko dobili. Inače, zvao me vaš šef, Ignjatović.

MILENKO: Šta kaže Ignjat?

ČASLAV: Kaže da ste otpušteni. Žao mu je. Pandemija, jebiga.

VLADAN: Čekajte...

ČASLAV: Ne, ti čekaj. Misliš da vas nisam slušao? Budi srećan što si i ovo dobio. A sad marš kući pre nego što ti pošaljem nekog od mojih delija.

Vladan i Milenko odlaze

ČASLAV: U ovom narodu niko nema muda. Osim one žene što je upucala poverenika. Fala Bogu na tome!

Mrak

11.

Klanica, noć. Šuškanje. Koraci, off. Pucanj. Pad tela, off. Koraci, off. Pucanj. Pad tela. Ječanje, off. Pali se svetlo. Pored pločekoja je u središnjem delu klanice leži nepomično Milenkovo telo. Nedaleko od njega, s leve strane, previja se Vladan u bolovima. Između njih leži macola. Sa desne strane, s pištoljem u ruci, stoji Časlav. Go je do pojasa, istetoviran. Duva u cev pištolja

ČASLAV: Jel znaš gde si ti došao?

VLADAN: Kad ti ustanem odavde jebaću ti milosnu majku!

ČASLAV: Dakle znaš. Milenko šta ti misliš?

Časlav gura nogom Milenka

ČASLAV: Ne misli ništa.

VLADAN: Ubio si ga, pizda ti materina!

ČASLAV: Aha.

VLADAN: Ajde, ubij me. Ne bojim se.

ČASLAV: Znam da se ne bojiš.

VLADAN: Biće nas mnogo jednog dana. Nećete znati šta vas je snašlo. Jebaćemo vam mater.

ČASLAV: Dosadno.

Puca mu u glavu. Časlav vadi mobilni telefon

ČASLAV: Andelka? Da ste odma ovde. Obavesti ekipu.

Časlav uzima tela Vladana i Milenka, kači ih na kuke i podiže čekrkom. Potom seda i, umoran od posla, pali cigaretu

ČASLAV: Jebiga, nisam hteo da ovako ispadne. Mislim, nije da mi je žao što sam vas pobio ali, nisam morao. A kad sam jednom krenuo morao sam da to uradim do kraja. Zajebali ste stvar sa tom osvetom. To nisam očekivao. Zašto ste došli ovde? Idiotic! Dobili ste pare, idite I glodrite koske. Ali ne, vi ste morali da dođete ovde da se kurobecate. Ploče da mi lomite macolom? Šta ste mislili da napravite s tim?

Leže na pod

ČASLAV: Jednom sam ubio jednog Cigosa. U Beogradu. S leđa, bejzbolkom. Bacio ga posle u kanal. Čist poso. Niko nikad nije saznao. Uradio sam to onako, iz zadovoljstva. Da vidim dal mogu. I mogao sam. A vi ste mislili da je meni problem da ukokam dva smrada ko što ste vi?

Časlav se cereka. Pali drugu cigaretu. U sobu ulaze Anda, Ivanka i Čeda

ČEDA: O, Bože.

IVANKA: Nee.

ANĐELIJA: Ja, ovo, ne mogu da verujem.

ČASLAV: Šta ne možete? Pakujte ovo.

ČEDA: Zašto?

ČASLAV: Zato što ja imam pištolj a vi ste svi umešani u ovo.

IVANKA: Mogo si da zoveš svoje momke.

ČASLAV: Da, al tako ne bi i vi imali krv na rukama.

ANĐELIJA: Ja tebe Časlave ne razumem.

ČASLAV: Šta ima da se razume?

ČEDA: Ja razumem.

ČASLAV: Stvarno?

Ustaje. Prilazi mu

ČEDA: Da, razumem. To je pravilo bilo koje mafijaške ili terorističke organizacije .
Krv unutra-krv napolje.

ČASLAV: Ovaj ovde, ovaj Čeda, jeste izdajnik ali...Srce mi je dotako.

Časlav ga poljubi

ČEDA: U redu je. Samo nemoj da nas jebeš.

ČASLAV: Neću. Još ne.

IVANKA: Gde ćemo sa telima?

ČASLAV: Mislim da imam ideju.

12.

VIDEO BIM: Ledina. Ivanka, Časlav, Čeda, Andja stoje u senci "srpskog Stonhendža". Časlav čita govor s papira. S vremena na vreme odigne ruku kao da će salutirati u naci maniru. Nekolicina okupljenih tapše.

SPIKER (off) : Novi gradonačelnik Časlav Klonimirović otvorio je danas memorijal park *Sećanje Srbije*. Stotine građana su podržale ovaj plemeniti podvig koji je doneo preko potrebnu utehu posle velike pandemije korona virusa. Srpski Stounhendž, u koji su svoje živote, po Klonimirovićevim rečima, uložili najbolji radni ljudi našeg zavičaja, nosi poruke patriotizma, mira i ljubavi ispisane na osam jezika. Ovaj spomen će, pored patriotske, imati i svoju ekonomsku dimenziju jer se očekuju hiljade posetilaca koje će doći u naše krajeve i doneti preko potrebni novac koji će biti uložen u lokalni turizam. Prelazimo namanje vesele vesti. Policija , nakon tromesečne potrage nije našla naše zemljake Vladana Marinovića i Milenka Gavrića. I.Š. iz Svrljiga tvrdi da ih je video u autobusu za Beograd pre tri dana....

*VIDEO BIM: NESTANE SLIKA. MONITOR. NatpiS Na Sourtube kanalu:
Ovaj snimak je zabranjen u vašoj zemlji jer ima uvredljiv i nasilan sadržaj*

13.

Danijelov luksuzni apartman. Danijel leži, raspištoljen. U ustima mu cigareta.

DANIJEL: Hvala vam, hvala. Drago mi je. Da, neće više oni gledati to opoziciono sranje od drame. Heheh.

*Otvore se ulazna vrata. U sobu utrčava Napucanka sa dimom za njenim petama.
Zalupi vrata za sobom*

NAPUCANKA: Srce, jesmo li se dogovorili da nema pušenja u apartmanu?

DANIJEL: Hahah. Nikako da te se otarasim.

NAPUCANKA: Ja sam htela al ne može.

DANIJEL: Toliko me voliš?

NAPUCANKA: Srce, naša zgrada gori.

DANIJEL: A je li? Dobro, idemo požarnim stepenicama.

NAPUCANKA: Otpale su. Lift je zaglavljen. Na stepeništu se ništa ne vidi od dima.

DANIJEL: Okej, ništa strašno. Nazvaću vatrogasce.

NAPUCANKA: Srce, ti ne razumeš! Dok oni dođu mi ćemo biti mrtvi, ono je užasno!

DANIJEL: Ne nije! Zvaću mog drugara da pošalje avione i helikoptere da zaliju zgradu i gotova stvar.

NAPUCANKA: Kog drugara?

DANIJEL: Znaš onog što sam mu dao bakšiš od dvesta maraka pre tri godine.

NAPUCANKA: Kako konobar može da nam pomogne? Da nam očisti sto od mrvica pre nego što izgorimo?

DANIJEL: Hahah, baš si vrcava. On je sad jedan od glavnih u stranci.

Danijel vadi mobilni telefon i ukucava broj.

DANIJEL: Halo, Žile. Danijel ovde. E, jel možeš da mi pošalješ dva helikoptera i jednog kanadera. Zašto? Da nas sve sigurno evakuišeš i ugasiš požar na Savamali. Šta mi treba? Helikopter. Kakav sad heliprompter? Okej, ti to tako zoveš. Potejto, potato, nije šija nego vrat. Da, helipromptere. Molim te, pošalji mi helipromptere. Šta? IMAŠ SAMO DVA U CELOJ ZEMLJI? Pa, dobro, pošalji oba. Imamo heliodrom na vrhu zgrade i...Oba helipromptera su neispravna? Okej, pošalji kanader. Kako šta će mi Kanađani? Da nacepaju sekvoje i napiju me javorovim sirupom, buzdo! Tražim, bre, kanader, avion za gašenje požara. Onaj sa onim što liči na kofu punu

hektilitara vode. Da, ono što visi. Koji? Imamo samo jedan za gašenje požara u celoj zemlji! Gde je? Prodali smo ga Bugarima. Kad? Aha. A ko je taj POTPUNI IDIOT koji je to potpisao? Ja. Pa dobro, svako pravi greške. A vojska? Mogu oni da pošalju nešto? Mogu ali su na manevrima u Rusiji? Okej, idemo dalje. Jel možeš da zoveš Ruse? Koje Ruse? Dostojevskog, pizda ti materina! Zovi onaj srpsko-ruski humanitarni centar u Nišu! Spakovali se i otišli da humanizuju po Siriji? Aha, dobro. Zbogom. Jebi se i ti, pizdo kelnerska.

NAPUCANKA: I?

DANIJEL: Kako kaže stara engleska poslovica: We have just fucked hedgehog's back.

NAPUCANKA: Šta, kako?

DANIJEL: Jebali smo ježa u leđa.

NAPUCANKA: Srce, nemoj tako. Pa možda će se ova vatra stišati.

Vrata padnu. Iz hodnika liznu plamenovi u sobu.

NAPUCANKA: Aaaa!

DANIJEL: Čekaj, nije sve gotovo!

NAPUCANKA: Kako nije?

Zagrli je. Mazi. Teši

DANIJEL: Ne moramo da izgorimo srce. Uopšte ne moramo.

NAPUCANKA: Jesi li normalan?

DANIJEL: Možda je pomoć već stigla.

NAPUCANKA: Ja ne čujem sirene.

DANIJEL: To je zato što smo mnogo visoko. Ček, setio sam se!

Danijel pritrčava teleskopu i gleda.

NAPUCANKA: Ti ćeš sad da gledaš i drkaš dok mi gorimo.

DANIJEL: Glupačo, gledam da li ima vatrogasaca dole. Aha! Evo ih!

Videobim: Kadar teleskopa, beton i kola u plamenu

DANIJEL: Dole su!

NAPUCANKA: Šta rade?

DANIJEL: Razvukli su ono platno. Mašu mi!

Dejan maše

DANIJEL: Prepoznali su me! Mašu mi!

NAPUCANKA: Kome ti mašeš?

DANIJEL: Vatrogascima.

NAPUCANKA: Ne vidim nikakve vatrogasce.

DANIJEL: To je zato što nemaš teleskop. Daj mi ruku.

NAPUCANKA: Ja, ja ne mogu.

DANIJEL: Daj, srce, skočićemo dole. Pašćemo na veliku meku trambulinu. Kao na meku mpostelju.

Dejan staje na sims. Pruža ruku Napucanki. Ona okleva. Pogleda preko ramena.

Plamenovi liznu u stan. Ona uzme njegovu ruku. Stoje zajedno na sims-u.

NAPUCANKA: Kao mala sam volela da skačem na gomilu bakinih jorgana.

DANIJEL: Eto vidiš. E ovako će ti biti i sad.

NAPUCANKA: Kao bandži džamping samo bez bandžija?

DANIJEL: I gomilom mekih dušeka dole na ulici.

NAPUCANKA: To ne zvuči loše.

DANIJEL: Bolje nego da završimo kao roštilj.

NAPUCANKA: Fuj! Srce, kad preživimo ovo, znaš šta će da uradim?

DANIJEL: Šta?

NAPUCANKA: Postaću vegeta.

DEJANKA: Veganka srce, veganka.

NAPUCANKA: Ja se bojim.

DANIJEL: Ne boj se. Znaš kako se kaže, srce: kad stigneš do vrha ti jedino možeš da ideš dole! Ajmo sad na jen, dva, tri i hop!

Vatra provali u apartman. Skoče. Mrak.

14.

Videobim: oko teleskopa se kupa u plamenovima, u čudnoj koreografiji, kao da padaju, mašu rukama, prave grimace i vrište: Napucanka, Danijel, Policajac, Migrant, Gospodža, Izvršiteljka, Majka, Prodavačica, Komunalka, Mrga. Pokreti su i usporenji, polustilizovani i to traje I traje, duže nego što to publika može izdržati. Mrak

KRAJ

